

1. Apr. 1842

FACTS

Date:

1. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 5-7

TRANSCRIPTION

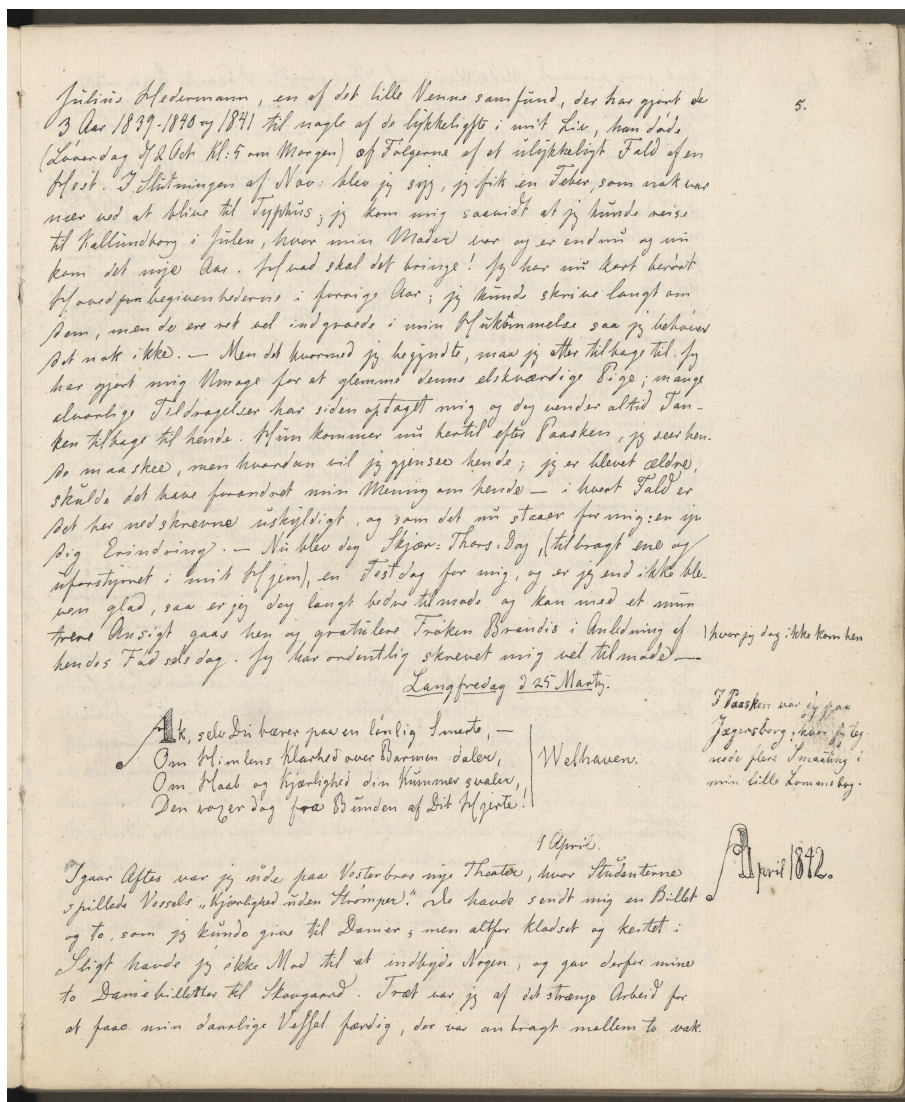
1 April.

Igaar Aftes var jeg ude paa Vesterbros nye Theater, hvor Studenterne spillede Vessels "Kjærlighed uden Strømper". De havde sendt mig en Billet og to, som jeg kunde give til Damer, men altfor klodset og keitet i Sligt havde jeg ikke Mod til at indbyde Nogen, og gav derfor mine to Damebilletter til Skovgaard.¹ Træt var jeg af det strænge Arbeid for at faae min daarlige Vessel² færdig, der var anbragt mellem to vak- •6• kert componerede Medaillons af Skovgaard. I øsende Regn maatte jeg bringe disse Sager derud og være nærværende ved Opstillingen. Meget tarvelig var min Paaklædning, vel endog for simpel imellem de pyntede Herrer og Damer. Saaledes slentrede jeg om derude, lo og talede med Bekjendtere, men med et bedrøveligt Sind. Jeg følte det var ikke blot her, men allevegne, jeg stod alene – og dog, har jeg ikke min elskelige Moder, mine Venner. Der er dybere Længsler i mig som i Andre; skal de aldrig tilfredsstilles? Vor-Herre har givet mig saa meget idet han gav mig Nøisomhed i, hvad man kalder Glæde og Lykke. Naturens Skjønhed i Skove, Strand og Bakker, i Bondens Liv, i enhver ærlig og fordringsfri Sjæl, det er for mig de største og bedste Glæder. Maatte jeg aldrig komme til at skatte Rigdom og forfængelig Pragt høit! – Maatte jeg finde en kjærlig Pige, som vilde dele Livet med mig, [overstreget: se] trøste mig med et kjærligt Ord, naar Sygdom eller Armod skulde hjemsøge mig! Kunde og vilde hun³ det? – Aldrig før i den sidste Tid har jeg Omtalt det Indtryk hun har gjort paa mig, da jeg saa hende, og dog har man mærket dét, har talt om det; det er som det Bedste jeg eiede er besmittet derved; og den Tanke: at det vil blive betragtet som en flygtig Forlielse bedrøver mig. Og dog, er det mere? hvordan vil jeg gjensee hende; jeg ved det ikke; men Andre maa ikke spotte derover. Min hemmeligste Fryd og min lønligste Brøst er traadt frem, idet Nogle kjender dem; jeg eier Intet, som er skjult for. Men denne Aabenhed er for mig selv Tomhed. Ingen skatter den, jeg bliver kun kjedelig og fattig i Andres Øine. Hvormangen er vel ikke interessant, blot fordi han kan skjule Saameget, at Ingen kjender det dunkle Dyb i hans Sjæl, som man da let fristes til at gjøre dybere og rigere end det maaske er. Eller gjør jeg dem Uret – det er vel mig som mangler den rige Kilde, [oversteget: i mi] der altid vil forsyne sin lykkelige Eier med skønne Gaver til dem, han kommer i Berørelse med. Kun det veed jeg: at da jeg iaftes var gaaet til Ro, var jeg meget ilde til mode, eller ligegyldig, om man vil; thi Livet forekom mig tomt og ubetydeligt og jeg forstod den dybe, bittre Ironi i Skovgaards ene Medaillon, hvor den leende Maske skjuler den •7• Grædende. – Og dog troer Folk: at jeg er just lykkelig!

¹ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Lundbyes andel i denne midlertidige udsmykning er utvivlsomt gået tabt (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 113A).

³ Louise Neergaard (1816-1895).

5.
Juleens Moder, en af det lille Nemes samfund, der har gjort de
3 Aar 1839-1840 og 1841 til en af de lykkeligste i mit Liv, men da's
(Lørdag d. 2. Okt. Kl. 5 om Morg.) af Tidens af et lykkeligt Fald af en
Hjert. I Slutningen af Nov. blev jeg syg, og fik en Fødsel, som var et
meer end et blødt Tilfælde, og som var saadant at jeg kunde se
til Kallundborg i Juleen, hvor min Moder var og er endnu og min
kom det nye Aar. Juleen skal det bringe! Jeg har nu kort berørt
af hvad jeg har været i Juleen: i Juleen har jeg været langt om
den, men de er nu vel indgaaede i min Hånd og saa jeg behøver
det ikke. — Men det kommer jeg begynde, naar jeg kommer tilbage til
der har gjort mig Mangel for at glæmme denne elskværdige Brev; mange
elovende, Tilbedelser har siden optaget mig, og jeg vender altid Tan-
ken tilbage til hende. Men kommer min herte efter Paasken, og ser hen
de maaskee, men hvordan vil jeg gense hende; og er blevet alene,
skulle det have forandret min Mening om hende — i hvert Fald er
det her indskrevet indskrevet, og som det er staaet for mig, en en
sig Endring. — Nu blev den Tors. Dag (det brøgt end af
afstignet i mit Hjem), en Festdag for mig, og er jeg end ikke ble-
ven glad, saa er jeg dog langt bedre tilværet og kan med et smil
træne Ansigt gaar hen og gratulerer Frøken Brendis i Anledning af
hendes Fødselsdag. Jeg har endelig skrevet mig vel tilmede —

Langfredag d. 25. Marts.

At, selv du har en liden Smerte, —
Om Minus klæder over Døren daler,
Om Haal og Hjertelighed din Minus gælder,
Den veger dog for Brønden af dit Hjem.

I Paasken var jeg paa
Juleen, hvor jeg var
med flere Venner i
min lille Lommesag.

1 April.

April 1842.

Jeg har efter var jeg inde paa Vesterbros nye Theater, hvor Studentene
spillede Verdens "Hjertelighed inden Tromper". De havde sendt mig en Billet
og to, som jeg kunde give til Damer, men alligevel klædet og kattet:
Ligt havde jeg ikke Mod til at indtage Vogen, og gav derfor mine
to Damer-billetter til Højskolen. Trost var jeg af et stramt Arbejde for
at faae min dannede Værelse færdig, der var en bragt mellem to vakt.

hvert komponeret Medaillon af Skulptur. I sende Bogen anstede
jg bringer disse Sager derud og være sammensende ved Opstillingen.
Maa det være nok, som min Paaklædning, vel endog for simpel (ind-
lem de sjældne Hæfter og Bøger). Saaledes slæbte jg om derud,
de og helde med Bekjendte, men med et bekvæmligt Sind. Jg fælte
det var ikke blot her, men allevegne, jg stod alene — og bøjede jg ikke
min elskelige Næse, mine Venner. Der er Lysens Længsel i mig som i
Andre; skal de aldrig tilfreds stilles? Vordende har givet mig saa meget i
det han gav mig Nærsomhed i, hvad anden kaldes Glæde og Lykke. Na-
turiens Skønhed i Skoven, Skoven og Bækkene, i Bondens Liv, i en
hvor ærlig og frivillig fri Tjæle, det er for mig de største de bedste
Glæder. Maa jg aldrig komme til at skaffe Rigdom og forlængelig
Pragt hært! — Maa jg finde en herlig Pige, som vilde dele Livet
med mig, og troste mig med et kjærligt Ord, naar Lygdom eller
Armod skulde hjemsejge mig! Hvem og vilde hun det! — Allene
for i den sidste Tid har jg antalt det Tæstrik, hun har givet mig,
sa jg saa hende, og dog har man maaket det, har talt om det;
det er som det bedste jg ellers er besmittet derud; og den Tanke at
det vil blive betragtet som en fligtyr Forbudsbedrøvelser mig.
Og dog, er det mere? Hvordan vil jg gjensee hende; jg vedt det
ikke; men Andre maa ikke spæde derover. Min hemmeligste Tøst
og min længste Bæst er trængt frem, i det Nægle kjærlige Bæst;
jg erer fælt, som er skjønt. Men denne Ræbende er for
mig selv Tomhed. Ingen skættelse den, jg bliver den kjærlig
og fælt i Andes Gine. Men mangel er vel ikke interessant,
det for: han kan skjule Sammen, at Ingen kjender det
Tænkke Lys i hans Tjæle, som man da let forster til at give
Tænkke og ingens end det maa ske er. Eller giver jg den Mod?
Det er vel mig som mangler den rigtige Hilde, som der altid vil
forsøge sin lykkelige Eier med skønne Gaver til dem, han kan
mer i Dereselse midt. Kan det være jg: ei er jg i efter den gæst
til No, var jg meget selv til made, eller ligegyldig, om anden vil;
den Hæst forekom mig fælt og uhøjtideligt og jg forstod den

dijke, bettere Troni i Hørgaards ene Medaille, hvor den leende Munk
skjuler sin Grædende. — Og dog tror Folk, at jeg er just lykkelig! —

Søndag den 3 April.

Idag besøgte jeg hende, hvor hun bær hos sin Tante, Toni Forrel.
Et heelt Aar er det snart siden, jeg såe hende; er det Kjærlighed, den
Talelse, hvormed jeg altid tænker paa hende. Man har ogsaa mærket
mig ind og ud af Hentyllinger til unge Diger; men aldrig har jeg
fået den Frødens og Velvillies for nogen Anden, som for Louise
Nergaard. Man hør har bemærket det. — Jeg har hørt, at hun har
talt nærmest mig paa en Maade, at jeg maa føle: der er der noget
i mit Væsen, som har behaget hende; men det er længe siden, og det
er langt fra Kjærlighed. Jeg ønsker en Aften, da Tante Thea, Louise
Lindstjerne og hun bære spadserede ind ad Luane bakken til. Jeg fulgte
dem, og ~~men da vi kom til Banken~~ da vi kom til Banken, så hun
forveir og imens jeg hjalp Tante og ad Skraeningen at Stykke.
Der hørte Louise Lindstjerne og Tante det; imens så jeg og paa Høi-
en. Paa den nærliggende Overligge paa Steenbjergs sød him, i Tale.
De lidt sammen, hvorpaa hun udtalte: de Andre blev for langt til-
bage, og strax så jeg at hente dem. Skulde hun alle dengang have
bemærket min Talelse for hende. Hun seengang har jeg sagt hende
noget, jeg har fortællt, fordi det forkom mig hagefter paatrængen.
So jeg had hende skinnes et Digt af den Bog, hvori jeg samlede den
Ramses Læge. Hun sagde det i kortent, og det gjorde mig endt
at have talt denom; men har hun ikke meget at give slige Er-
indringer til sine Veninder, hvor kunde jeg da se det. — Jeg
har troet at have glemt hende; hvor kan jeg høre en Digt min
Jasand, jeg, en fattig Maler! fattig! det er tungt at være fattig;
men jeg har endnu ikke lidt Nød, og vil dog stadig agtere
Maleri om at kunde engang ernære en Familie. Tænk, er det
vist at see sine Kjære lide Mangel; men tungt er det ikke at
at arbejde for dem; det maa vist være en lykkelig Talelse. Til
So hun, ja hun har vel aldrig set Mangel i sine Forældres Fjind,
skulde hun foragte, nei, skulde hun for være mig, fordi jeg ikke